

Szczególne rozwiązania prawne dla cudzoziemców w związku epidemią wirusa SARS-CoV-2 (aktualizacja)

I. Informacje ogólne

W dniu 31 marca 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568), w dniu 18 kwietnia 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. poz. 695), zaś w dniu 16 maja 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. poz. 875). Ustawy te wprowadzają do ustawy z dnia 2 marca 2020 r. szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U., poz. 374) – dalej „ustawa specjalna” - **szereg szczególnych rozwiązań prawnych mających na celu rozwiązanie problemów, jakie powoduje epidemia wirusa SARS-CoV-2 dla legalności pobytu cudzoziemców w Polsce**. Te rozwiązania charakteryzują się przede wszystkim tym, że większość korzystnych dla cudzoziemców skutków w obszarze ich praw pobytowych następować będzie z mocy samego prawa. Cudzoziemcy, którzy dotąd przebywali w Polsce legalnie, aby móc, w zgodzie z przepisami prawa, pozostać na jej terytorium w okresie stanu epidemii, który obecnie obowiązuje, **nie będą musieli występować w tym okresie do organów administracji publicznej z żadnymi wnioskami o udzielenie lub przedłużenie zezwoleń pobytowych czy wiz albo przedłużenie okresów, w jakich powinni ostatecznie to terytorium opuścić**.

Te szczególne rozwiązania prawne obejmują:

1. przedłużenie z mocy prawa upływających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15zd ust. 3 ustawy specjalnej);
2. przedłużenie z mocy prawa okresów pobytu i okresów ważności wiz krajowych w przypadkach, gdy ostatni dzień okresu pobytu na podstawie takich wiz wypadalby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15zd ust. 1 ustawy specjalnej);
3. uznanie za legalny z mocy prawa pobyt cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadkach, gdy w dniu, od którego po raz pierwszy ogłoszono stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, przebywali oni na tym terytorium na podstawie krótkoterminowych tytułów pobytowych, tj.:
 - a) w ramach ruchu bezwizowego,
 - b) na podstawie wiz Schengen wydanych przez organy polskie,

- c) wiz Schengen lub wiz długoterminowych wydanych przez inne państwa obszaru Schengen,
 - d) dokumentów pobytowych wydanych przez inne państwa obszaru Schengen,
 - e) wiz długoterminowych lub dokumentów pobytowych wydanych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, które nie są państwami obszaru Schengen (gdy zgodnie z prawem Unii Europejskiej takie wizy lub dokumenty uprawniają do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- od dnia następującego po ostatnim dniu legalnego pobytu wynikającego z tych tytułów do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, w zależności od tego, który obowiązywał jako ostatni (art. 15z¹ ust. 1 ustawy specjalnej);
4. przedłużenie z mocy prawa okresów ważności zezwoleń na pracę i zezwoleń na pracę sezonową oraz okresów dopuszczalnej pracy na podstawie oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanych do ewidencji oświadczeń – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15zzq ustawy specjalnej);
 5. umożliwienie zmiany warunków wykonywania przez cudzoziemców pracy określonych w zezwoleniach na pracę, zezwoleniach na pracę sezonową, oświadczeniach o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanych do ewidencji oświadczeń, zezwoleniach na pobyt czasowy i pracę, zezwoleniach na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zezwoleniach na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwoleniach na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, jak również w dokumentach załączonych do zawiadomienia o zamiarze korzystania z mobilności krótkoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa – jeżeli ta zmiana stanowi wynik skorzystania przez podmiot powierzający wykonywanie pracy (względnie przez jednostkę przyjmującą mającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) z poszczególnych uprawnień mających na celu ochronę miejsc pracy w warunkach kryzysowych oraz przeciwdziałanie rozprzestrzeniania się wirusa SARS-CoV-2, uregulowanych w art. 3, art. 15g ust. 8, art. 15x ust. 1 oraz art. 15zf ust. 1 ustawy specjalnej (art. 15z⁵ ustawy specjalnej);
 6. umożliwienie dostępu do pracy sezonowej w rozumieniu art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482 z późn. zm.) dla cudzoziemców, którzy w okresie następującym po dniu 13 marca 2020 r. posiadali dostęp do polskiego rynku pracy na podstawie zezwolenia na pracę, zezwolenia na pracę sezonową, przedłużenia zezwolenia na pracę, przedłużenia zezwolenia na pracę sezonową lub oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanego do

- ewidencji oświadczeń – w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz w okresie / w ciągu 30 dni następujących bezpośrednio po odwołaniu ostatniego ze stanów;
7. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii okresów ważności kart pobytu – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15z² ust. 1 ustawy specjalnej);
 8. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii okresów ważności polskich dokumentów tożsamości cudzoziemca oraz dokumentów potwierdzających posiadanie zgody na pobyt tolerowany o nazwie "zgoda na pobyt tolerowany" – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15z⁶ ust. 3 i 5 ustawy specjalnej);
 9. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii okresów ważności dokumentów wydawanych na czas określony obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członkom ich rodzin, którzy z nimi przebywają lub do nich dołączają, tj. dokumentów potwierdzających prawo stałego pobytu, kart pobytu członka rodziny obywatela UE oraz kart stałego pobytu członka rodziny obywatela UE – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15z⁶ ust. 1 ustawy specjalnej);
 10. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii terminów na złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o przedłużenie wizy lub o przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15z ustawy specjalnej);
 11. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii terminów opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wynikających z art. 299 ust. 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r., poz. 35) – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15zzza ustawy specjalnej);
 12. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii terminów dobrowolnego powrotu określonych w decyzjach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu – do dnia 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15zzzb ustawy specjalnej);
 13. przedłużenie z mocy prawa wypadających w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii okresów ważności tymczasowych zaświadczeń tożsamości cudzoziemca (TZTC) – do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni (art. 15z³ ust. 1 ustawy specjalnej).

Przepisy ustawy specjalnej, które ustanawiają te szczególne rozwiązania prawne odwołują się do okresów stanu zagrożenia epidemicznego oraz stanu epidemii, ogłoszonych w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. W związku z tym należy wyjaśnić, że stan zagrożenia epidemicznego został ogłoszony **od dnia 14 marca 2020 r.** na mocy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. poz. 433). Stan ten został odwołany z dniem 20 marca 2020 r. (rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego /Dz. U. poz. 490/). Z tym samym dniem został zaś ogłoszony stan epidemii – na mocy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. poz. 491). **Stan ten obowiązuje w chwili obecnej.** Należy zatem zauważyć, że jeżeli w przepisach ustanawiających szczególne rozwiązania prawne dla cudzoziemców mowa jest o okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonych w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, **należy przez to rozumieć okres, który rozpoczął się z dniem 14 marca 2020 r.**

Przepisy ustawy specjalnej dokonują przesunięcia określonych terminów i okresów ważności zezwoleń, wiz i dokumentów w sposób jednolity, tj. **do dnia 30 dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów** (stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii), **który obowiązywał jako ostatni.** Jak już wskazano, w chwili obecnej obowiązuje stan epidemii, który poprzedzony był stanem zagrożenia epidemicznego. Takie sformułowanie przepisów ma służyć uwzględnieniu takiej ewentualności, że po obecnie obowiązującym stanie epidemii, wprowadzony zostałby ponownie stan zagrożenia epidemicznego. Wówczas to ten stan zostałby ostatecznie odwołany później i od jego odwołania należałoby obliczać przesunięcie terminów i okresów ważności zezwoleń, wiz i dokumentów oraz okresów pobytu uznawanego za legalny.

II. Informacje dotyczące poszczególnych rozwiązań prawnych

1. Przedłużenie z mocy prawa okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy

Zezwolenia na pobyt czasowy są zezwoleniami pobytowymi udzielanymi przez organy administracji publicznej (województw, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ wyższego stopnia) na czas oznaczony, nie dłuższy niż 3 lata (art. 98 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach). Cudzoziemcowi, któremu udzielono tego zezwolenia, wydawana jest z urzędu przez wojewodę karta pobytu, której okres ważności pokrywa się z okresem ważności udzielonego zezwolenia (art. 243 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach).

Ustawa specjalna stanowi obecnie, że w przypadku, gdy ostatni dzień okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii (zdefiniowanych powyżej), ten okres ulega z mocy prawa przedłużeniu do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. **Skutek w postaci przedłużenia okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy następuje automatycznie.** Nie będzie w tym celu wydawania

żadna decyzja administracyjna. Cudzoziemiec nie będzie musiał również wnioskować o urzędowe potwierdzenie tego faktu.

Z przedłużeniem z mocy prawa okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy **nie będzie się wiązać wydanie nowej karty pobytu ani wymiana dotychczasowej**. Ustawa specjalna wyraźnie wyłącza podstawę prawną do tego, aby wojewodowie w takich sytuacjach dokonywali takich czynności.

Przedłużenie z mocy prawa okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy skutkuje możliwością dalszej realizacji przez cudzoziemca celu pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i korzystania z uprawnień wynikających z posiadania zezwolenia, przykładowo do wykonywania pracy na warunkach określonych w zezwoleniu na pobyt czasowy i pracę (art. 118 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) czy podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na takich samych zasadach jak obywatele polscy w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną (art. 159 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /Dz. U. z 2019 r. poz. 1655/).

2. Przedłużenie z mocy prawa okresów pobytu i okresów ważności wiz krajowych

Wizy krajowe to wizy długoterminowe **wydawane tylko przez organy polskie**, uprawniające do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ciągłego pobytu na nim lub do kilku pobytów na tym terytorium następujących po sobie, **trwających łącznie dłużej niż 90 dni. Okres ważności wizy krajowej nie może przekroczyć 1 roku** (art. 59 ustawy o cudzoziemcach).

Ustawa specjalna stanowi, że w przypadku, w którym ostatni dzień okresu pobytu na podstawie takiej wizy (a zatem ostatni dzień dopuszczalnego pobytu oznaczonego w dniach w naklejce wizowej) przypadałby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii (zdefiniowanych powyżej), to okres ten, jak również okres ważności samej wizy, ulega z mocy prawa przedłużeniu do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Rozwiązanie to w swoich założeniach jest analogiczne do rozwiązania polegającego na automatycznym przedłużeniu okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy. **Również w tym przypadku uprawnienie do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wydłuża się z mocy samego prawa**. Dla zaistnienia tego skutku nie jest wydawana żadna decyzja administracyjna. Nie jest w takim przypadku uzyskiwane przedłużenie wizy w trybie przepisów art. 82 i n. ustawy o cudzoziemcach. Z przedłużeniem z mocy prawa okresu pobytu i okresu ważności wizy krajowej nie będzie się również wiązało wydawanie przez jakikolwiek organ polski naklejki wizowej w dokumencie podróży cudzoziemca. Tak, jak w przypadku kart pobytu w odniesieniu do przedłużenia okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy, ustawodawca wyraźnie wyłączył podstawę do tego, aby jakikolwiek organ władzy publicznej Rzeczypospolitej Polskiej (w kraju czy za granicą) umieścił naklejkę wizową w dokumencie podróży.

3. Uznanie za legalny pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców, którzy przebywali na tym terytorium na podstawie tzw. krótkoterminowych tytułów pobytowych, w tym w ramach ruchu bezwizowego

Ustawa specjalna wprowadza podstawę do uznania za legalny z mocy samego prawa pobytu cudzoziemców, którzy w dniu 14 marca 2020 r. (w dniu, od którego po raz pierwszy ogłoszono stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2) przebywali na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie jednego z niżej wymienionych tytułów pobytowych:

- w ramach ruchu bezwizowego,
- wizy Schengen wydanej przez organ polski,
- wizy Schengen wydanej przez organ innego państwa obszaru Schengen,
- wizy długoterminowej wydanej przez organ innego państwa obszaru Schengen,
- dokumentu pobytowego wydanego przez organ innego państwa obszaru Schengen,
- wizy długoterminowej wydanej przez organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które nie jest państwem obszaru Schengen, jeżeli zgodnie z prawem Unii Europejskiej wiza ta uprawnia do pobytu na tym terytorium (dotyczy to przypadków, gdy cudzoziemiec korzysta z pewnych form tzw. mobilności wewnątrzunijnej),
- dokumentu pobytowego wydanego przez organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które nie jest państwem obszaru Schengen, jeżeli zgodnie z prawem Unii Europejskiej dokument ten uprawnia do pobytu na tym terytorium (dotyczy to przypadków, gdy cudzoziemiec korzysta z pewnych form tzw. mobilności wewnątrzunijnej).

Pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach ruchu bezwizowego może wynikać:

- ze zwolnienia z obowiązku posiadania wizy przez obywateli określonych państw zgodnie z załącznikiem nr II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu,
- z umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska,
- jednostronnego zniesienia obowiązku wizowego przez Rzeczpospolitą Polską.

Katalog obywatelstw, z którymi wiąże się zwolnienie z obowiązku wizowego znajduje się na pod adresem: <https://udsc.gov.pl/cudzoziemcy/obywatele-panstw-trzecich/chce-przyjechac-do-polski/czy-potrzuje-wizy/>

Wiza Schengen to wiza zdefiniowana w art. 3 pkt 22 ustawy o cudzoziemcach. Przepis ten odsyła do pojęć, jakie używane są w art. 2 pkt 2 – 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.). W każdym przypadku wiza Schengen to wiza, która jest wydawana na planowany pobyt na terytorium państw członkowskich (państw obszaru Schengen) nieprzekraczający 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu, albo tranzyt przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich (państw obszaru Schengen). Aby wiza Schengen uprawniała do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej musi być wizą jednolitą, tj. uprawniać do pobytu na terytorium wszystkich państw obszaru Schengen, albo być wizą o ograniczonej ważności terytorialnej, obejmującej terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Państwa

obszaru Schengen – oprócz Rzeczypospolitej Polskiej – to: Austria, Belgia, Republika Czeska, Dania, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Holandia, Islandia, Liechtenstein, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niemcy, Norwegia, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Szwajcaria, Szwecja, Węgry i Włochy.

Wiza długoterminowa wydana przez organ innego państwa obszaru Schengen, aby stanowić źródło uprawnienia do przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej musi być wizą, o której mowa, o której mowa w art. 18 ust. 1 Konwencji Wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. UE L 239 z 22.09.2000, str. 19, z późn. zm. - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2, str. 9, z późn. zm.), dalej – „Konwencja wykonawcza”, tj. wizą na pobyt przekraczający 90 dni, wydaną w formie jednolitego formularza wizowego określonego prawem Unii Europejskiej, oznaczoną literą "D". Maksymalny dopuszczalny okres pobytu na terytoriach państw obszaru Schengen innych niż to, którego organ wydał tę wizę, wynosi do 90 dni w okresie 180 dni (art. 21 ust. 2a Konwencji wykonawczej).

Analogiczne rozwiązanie dotyczące swobody przemieszczania się po obszarze Schengen dotyczy cudzoziemców posiadających dokumenty pobytowe wydane przez organy jednego z państw tego obszaru oraz ważny dokument podróży (art. 21 ust. 1 Konwencji wykonawczej).

Oprócz tego należy mieć na względzie, że przepisy prawa Unii Europejskiej w obszarze migracji przewidują, że wizy długoterminowe i dokumenty pobytowe wydane przez organy poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej, bez względu na to, czy są one państwami stosującymi w pełni dorobek Schengen, mogą stanowić w stosowych przypadkach podstawę do pobytu na terytoriach innych państw członkowskich Unii Europejskiej w celu korzystania z poszczególnych form tzw. mobilności wewnątrzunijnej. Przepisy takie przewiduje:

- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z dnia 27 maja 2014 r., str. 1 – 21) oraz
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze *au pair* (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 132 z 21.05.2016, str. 21).

Przepisy prawa polskiego, które wdrożyły obie te dyrektywy przewidują następujące formy mobilności opartej na posiadaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej wydanej przez organy innych państw członkowskich Unii Europejskiej związanych tymi dyrektywami, z którymi nie wiąże się obowiązek uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

- mobilność krótkoterminowa pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa – dopuszczalny okres

pobytu do 90 dni w okresie 180 dni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 3 pkt 7i oraz art. 139n ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) (tylko na podstawie dokumentu pobytowego);

- mobilność studenta – dopuszczalny okres pobytu do 360 dni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 3 pkt 7j oraz art. 149b ust. 1 ustawy o cudzoziemcach);
- mobilność krótkoterminowa naukowca – dopuszczalny okres pobytu do 180 dni w okresie 360 dni (art. 3 pkt 7h oraz art. 156b ust. 1 ustawy o cudzoziemcach);
- mobilność krótkoterminowa członka rodziny naukowca – dopuszczalny okres pobytu do 180 dni w okresie 360 dni (art. 3 pkt 7g oraz art. 169a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach).

W/w dyrektywami nie są związane nie są Republika Irlandii oraz Dania, jak również dyrektywy te nie są częścią prawa Unii Europejskiej, którym związane jest w tzw. okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej po wystąpieniu z UE, a zatem wize i dokumenty pochodzące z tych państw, nie są źródłem uprawnienia do pobytu w ramach mobilności.

Pobyt uznawany za legalny na mocy art. 15z¹ ust. 1 ustawy specjalnej to krajowa, swoista forma tytułu pobytowego. Nie jest ona równoznaczna z przedłużeniem którejkolwiek z w/w wiz czy dokumentów czy przedłużeniem dopuszczalnego pobytu w ramach ruchu bezwizowego. Skorzystanie z tej podstawy prawnej pobytu na terytorium – jak w przypadku pozostałych rozwiązań prawnych ustawy specjalnej dedykowanych cudzoziemcom – nie jest w żadnym wypadku uzależniona od składania jakichkolwiek wniosków, wydawania zezwoleń czy dokumentów.

Okres pobytu uznawanego za legalny będzie rozpoczynał się w dniu następującym po dniu ostatnim legalnego pobytu wynikającego z wiz, dokumentów pobytowych czy ruchu bezwizowego i trwał będzie do 30. dnia następującego po dniu, w którym odwołany zostanie stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego (ten, który obowiązywał jako ostatni). Korzystanie z tego uprawnienia jest zależne od dalszego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wyjazd z tego terytorium spowoduje, że cudzoziemiec nie będzie mógł powołać się na to uprawnienie jako samoistny tytuł do ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Cudzoziemcy, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie uznawany za legalny zgodnie z art. 15z¹ ust. 1 ustawy specjalnej, będą uprawnieni do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pod warunkiem posiadania ważnego zezwolenia na pracę lub ważnego zezwolenia na pracę sezonową albo w przypadku posiadania oświadczenia o powierzeniu wykonania pracy cudzoziemcowi, wpisanego do ewidencji oświadczeń. Będzie to dotyczyło również przypadków, w których okres ważności zezwolenia na pracę lub zezwolenia na pracę ulegnie przedłużeniu z mocy prawa zgodnie z art. 15zzq ust. 1 ustawy specjalnej, oraz przypadków, gdy okres dopuszczalnej pracy na podstawie oświadczenia wpisanego do ewidencji oświadczeń ulegnie przedłużeniu z mocy art. 15zzq ust. 3 tej ustawy. Odrębna regulacja dotycząca dostępu cudzoziemców do polskiego rynku pracy w oparciu o ten rodzaj podstawy prawnej była konieczna w ustawie specjalnej, albowiem nie jest to rodzaj podstawy pobytowej znanej art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

4. Przedłużenie z mocy prawa zezwoleń na pracę, zezwoleń na pracę sezonową oraz dopuszczalnych okresów wykonywania pracy na podstawie oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanych do ewidencji oświadczeń

Zezwolenie na pracę jest decyzją administracyjną określającą uprawnienie cudzoziemca do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pod warunkiem, że przebywa on na tym terytorium w oparciu o jeden z wymienionych w art. 87 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r., poz. 1482, z późn. zm.) tytuł pobytowy, przykładowo:

- zezwolenie na pobyt czasowy (za wyjątkiem zezwolenia ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu – art. 181 ustawy o cudzoziemcach),
- wizę krajową lub wizę Schengen wydaną przez organ polski (za wyjątkiem wizy w celu turystycznym, wizy w celu korzystania z ochrony czasowej oraz w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, z uwagi na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe),
- wizę wydaną przez inne państwo obszaru Schengen,
- dokument pobytowy wydany przez inne państwo obszaru Schengen,
- w ramach ruchu bezwizowego,

Zezwolenia na pracę są wydawane przez wojewodów na czas oznaczony, nie dłuższy niż 3 lata (wyjątkowo 5 lat – w przypadku, gdy wykonywanie pracy polega na pełnieniu funkcji w zarządzie osoby prawnej, która na dzień złożenia wniosku zatrudnia powyżej 25 osób).

Szczególnym rodzajem zezwolenia na pracę jest zezwolenie na pracę sezonową, wydawane przez starostów dla cudzoziemców wykonujących pracę sezonową, tj. pracę w zakresie działalności określonych w rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie podklas działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), w których wydawane są zezwolenia na pracę sezonową cudzoziemca (Dz. U. z 2019 r., poz. 1845).

Również to zezwolenie wydawane jest na czas określony. Nie może być jednak on dłuższy niż 9 miesięcy w roku kalendarzowym.

Szczególną formę zapewnienia cudzoziemcowi dostępu do polskiego rynku pracy stanowi instytucja oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanego do ewidencji oświadczeń. Jest ona dostępna dla obywateli 6 państw: Republiki Armenii, Republiki Gruzji, Republiki Białorusi, Republiki Mołdawii, Federacji Rosyjskiej i Ukrainy (§ 2 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie państw, do których obywatele stosuje się niektóre przepisy dotyczące zezwolenia na pracę sezonową oraz przepisy dotyczące oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi /Dz. U. poz. 2349/) i polega na zwolnieniu z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę w przypadku wykonywania pracy innej niż praca sezonowa (w rozumieniu powyższym) przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy (niezależnie od liczby podmiotów powierzających temu cudzoziemcowi wykonywanie pracy), pod warunkiem, że powiatowy urząd pracy przed rozpoczęciem pracy przez cudzoziemca wpisał

oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, a praca jest wykonywana na warunkach określonych w tym oświadczeniu. Jedną z danych umieszczanych przez podmiot powierzający wykonywanie pracy w oświadczeniu podlegającym wpisowi do ewidencji oświadczeń jest informacja o okresie lub okresach pracy, jaka jest cudzoziemcowi oferowana (art. 88z ust. 1 pkt 3 lit. d ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Ustawa specjalna zawiera rozwiązania umożliwiające cudzoziemcom dłuższe wykonywanie pracy w oparciu o posiadane zezwolenia na pracę, zezwolenia na pracę sezonową oraz oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, jeżeli uprawnienia z nich wynikające kończyłyby się w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii (zdefiniowanych powyżej). Jeżeli bowiem koniec okresu ważności zezwolenia na pracę lub zezwolenia na pracę sezonową wypadnie w jednym z tych okresów, ulegnie on z mocy prawa przedłużeniu do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Analogiczne rozwiązanie zastosowano w przypadku, gdy cudzoziemiec posiadał dotąd zezwolenie na pracę lub zezwolenie na pracę sezonową, które zostały przedłużone decyzją w tym przedmiocie, i koniec okresu przedłużonego zezwolenia wypadł w okresie jednego ze stanów.

W przypadku zaś oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, które zostały wpisane do ewidencji oświadczeń na podstawie art. 88z ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawa specjalna przewiduje, że w sytuacji, gdy koniec okresu wskazanego w oświadczeniu jako okres pracy (o którym mowa powyżej) będzie przypadał na okres stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, cudzoziemiec będzie mógł wykonywać pracę objętą tym oświadczeniem w okresie późniejszym, do upływu 30 dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni, będąc dalej zwolnionym z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Jeżeli w oświadczeniu wskazano kilka okresów wykonywania pracy, których koniec przypada w czasie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, cudzoziemiec będzie mógł wykonywać pracę również w okresach, które nie zostały wskazane jako okresy wykonywania pracy. W praktyce w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii pracę na podstawie oświadczenia lub kilku oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi będzie można wykonywać dłużej niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy.

Tak, jak w przypadku przedłużenia okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy, ten skutek w postaci przedłużenia okresów ważności zezwoleń na pracę i zezwoleń na pracę sezonową oraz okresów dopuszczalnej pracy na podstawie oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, następować będzie automatycznie, z mocy prawa. Źródłem uprawnienia do dalszego wykonywania pracy przez cudzoziemca nie będzie żadna decyzja administracyjna czy czynność materialnotechniczna.

5. Umożliwienie zmiany warunków wykonywania pracy przez cudzoziemców na skutek skorzystania z poszczególnych rozwiązań antykrzysowych przewidzianych w ustawie specjalnej

Ustawa specjalna zawiera szereg przepisów antykrzysowych, które stanowią podstawę do modyfikacji treści stosunku umownego stanowiącego podstawę wykonywania pracy. Ich niewątpliwym celem jest przeciwdziałanie negatywnym skutkom pandemii COVID-19 i utrzymanie miejsc pracy oraz przeciwdziałanie rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-CoV-2.

Zgodnie art. 15g ust. 8 ustawy specjalnej przedsiębiorcy, organizacje pozarządowe w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 688, 1570 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 284) oraz inne podmioty prowadzące działalność pożytku publicznego, o których mowa w art. 3 ust. 3 tej ustawy, u których wystąpił spadek obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19 (zdefiniowany w art. 15g ust. 9 ustawy specjalnej), mogą obniżyć wymiar czasu pracy pracownika maksymalnie o 20%, nie więcej niż do 0,5 etatu, z zastrzeżeniem, że wynagrodzenie nie może być niższe niż minimalne wynagrodzenie za pracę ustalane na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, z uwzględnieniem wymiaru czasu pracy. Pracownikiem, o którym mowa w art. 15g ustawy specjalnej, jest osoba fizyczna, która zgodnie z przepisami polskiego prawa pozostaje z pracodawcą w stosunku pracy. Ponadto, przepis ten stosuje się odpowiednio do osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę nakładczą lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495) stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo która wykonuje pracę zarobkową na podstawie innej niż stosunek pracy na rzecz pracodawcy będącego rolniczą spółdzielnią produkcyjną lub inną spółdzielnią zajmującą się produkcją rolną, jeżeli z tego tytułu podlega obowiązkowi ubezpieczeń: emerytalnemu i rentowemu, z wyjątkiem pomocy domowej zatrudnionej przez osobę fizyczną (art. 15g ust. 4 ustawy specjalnej). Warunki i tryb wykonywania pracy w okresie obniżonego wymiaru czasu pracy ustala się w porozumieniu zawierającym przez pracodawcę z organizacją związkową lub przedstawicielami pracowników (art. 15g ust. 11 ustawy specjalnej).

Zgodnie z art. 15x ust. 1 ustawy specjalnej pracodawca prowadzący określone rodzaje działalności, dla których krytyczne znaczenie ma ciągłość jej prowadzenia, polegających przykładowo na zapewnieniu funkcjonowania systemów i obiektów infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1398 oraz z 2020 r. poz. 148, 284, 374 i 695), lub w stosunku do którego zostało wydane polecenie przez organy administracji publicznej w związku z pandemią COVID-19, może dokonać szeregu zmian w treści stosunku pracy związanych z czasem pracy pracowników:

- zmiana systemu lub rozkładu czasu pracy pracowników w sposób niezbędny dla zapewnienia ciągłości funkcjonowania przedsiębiorstwa lub stacji,
- polecenie świadczenia pracy w godzinach nadliczbowych w zakresie i wymiarze niezbędnym dla zapewnienia ciągłości funkcjonowania przedsiębiorstwa lub stacji,
- zobowiązanie pracownika do pozostawania poza normalnymi godzinami pracy w gotowości do wykonywania pracy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę,

- polecenie pracownikowi realizowanie prawa do odpoczynku w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę.

Zgodnie z art. 15zf ust. 1 ustawy specjalnej u pracodawcy, u którego wystąpił spadek obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19, i który spełnia określone warunki określone tym przepisem, dopuszczalne jest:

- ograniczenie nieprzerwanego odpoczynku, o którym mowa w [art. 132 § 1](#) ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy, do nie mniej niż 8 godzin, i nieprzerwanego odpoczynku, o którym mowa w [art. 133 § 1](#) tej ustawy, do nie mniej niż 32 godzin, obejmującego co najmniej 8 godzin nieprzerwanego odpoczynku dobowego,
- zawarcie porozumienia o wprowadzeniu systemu równoważnego czasu pracy, w którym jest dopuszczalne przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy, nie więcej jednak niż do 12 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 12 miesięcy. Przedłużony dobowy wymiar czasu pracy jest równoważony krótszym dobowym wymiarem czasu pracy w niektórych dniach lub dniami wolnymi od pracy,
- zawarcie porozumienia o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami, w zakresie i przez czas ustalone w porozumieniu.

Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 ustawy specjalnej w celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna).

Skorzystanie z tych instrumentów ochrony przed negatywnymi skutkami pandemii COVID-19 oraz instrumentów przeciwdziałania rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-CoV-2, w przypadku gdy dotyczy pracy powierzonej cudzoziemcom może skutkować modyfikacją warunków wykonywania pracy, które zostały określone w aktach administracyjnych stanowiących źródło dostępu cudzoziemca do polskiego rynku pracy, tj.:

- w zezwoleniu na pracę,
- w zezwoleniu na pracę sezonową,
- w zezwoleniu na pobyt czasowy i pracę,
- w zezwoleniu na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji,
- w zezwoleniu na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,
- w zezwoleniu na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,

jak również w oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, które zostało wpisane do ewidencji oświadczeń. Może ono ewentualnie prowadzić do tego, że warunki wykonywania pracy przez cudzoziemca będą odmienne do tych, które wynikają z dokumentów, które zostały załączone

przez jednostkę przyjmującą mającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do kierowanego do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców zawiadomienia o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Wprowadzony do ustawy specjalnej art. 15z⁵ ust. 1 umożliwia cudzoziemcowi wykonywanie pracy na warunkach zmienionych na skutek zastosowania przez podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 21b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jednego z w/w instrumentów ochrony przed negatywnymi skutkami pandemii COVID-19 oraz instrumentów przeciwdziałania rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-CoV-2, bez konieczności uzyskiwania nowych zezwoleń bądź ich zmiany, jak też bez konieczności wpisania nowego oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy do ewidencji oświadczeń. Tym samym nawet jeżeli warunki zmodyfikowane w ten sposób będą pozostawać w sprzeczności z dotychczas określonymi warunkami dostępu do rynku pracy (np. z najniższym miesięcznym wynagrodzeniem cudzoziemca na danym stanowisku, określonym w zezwoleniu na pracę na podstawie art. 88f ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, czy z wymiarem czasu pracy określonym w zezwoleniu na pobyt czasowy i pracę na podstawie art. 118 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach), ich realizacja przez strony stosunku prawnego stanowiącego podstawę wykonywania pracy przez cudzoziemca będzie legalna.

Regulacja jest analogiczna w przypadkach, gdy z w/w instrumentów skorzystałaby jednostka przyjmująca w rozumieniu art. 3 pkt 5b ustawy o cudzoziemcach, mająca siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do której został delegowany pracownik w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (zdefiniowanego w art. 3 pkt 13b ustawy o cudzoziemcach) i miałyby to taki skutek, że zmianie uległyby określone warunki wykonywania pracy przez cudzoziemca w sposób takie, że pozostawałyby w sprzeczności z warunkami określonymi w zezwoleniu na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (art. 139a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) lub w zezwoleniu na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (art. 139o ust. 1 ustawy o cudzoziemcach). W tych przypadkach jednostka przyjmująca nie będzie obowiązana do złożenia wniosku o udzielenie takiemu cudzoziemcowi odpowiedniego nowego zezwolenia i cudzoziemiec będzie mógł wykonywać pracę zgodnie ze zmienionymi warunkami (art. 15z⁵ ust. 2 ustawy specjalnej). Podobnie, w przypadku, gdyby cudzoziemiec korzystał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z mobilności krótkoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w związku z uprzednim złożeniem przez jednostkę przyjmującą zawiadomienia o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z takiego rodzaju mobilności (art. 139n ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach), i na skutek zastosowania w/w instrumentów, miałyby dojść do sytuacji, w której warunki wykonywania pracy pracownika delegowanego w ramach tej instytucji uległyby zmianie względem dokumentów załączonych do tego zawiadomienia, cudzoziemiec będzie mógł wykonywać pracę na tak zmienionych warunkach (art. 15z⁵ ust. 3 ustawy specjalnej).

Nowa regulacja dopełniona jest (art. 15z⁵ ust. 4) przez:

- zniesienie obowiązku cudzoziemca powiadomienia wojewody, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, o zmianie minimalnego wymiaru czasu pracy (art. 137 pkt 4 w zw. z art. 134 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach) w przypadku, gdyby doszło do niego w okresie pierwszych dwóch lat pobytu cudzoziemca na podstawie tego zezwolenia i gdyby taka zmiana stanowiła skutek zastosowania jednego z instrumentów antykryzysowych omówionych,
 - zniesienie obowiązku cudzoziemca powiadomienia wojewody, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, o zmianie wynagrodzenia na niższe lub zmianie minimalnego wymiaru czasu pracy (art. 134 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach) w przypadku, gdyby doszło do niego w po upływie pierwszych dwóch lat pobytu na podstawie tego zezwolenia i gdyby taka zmiana stanowiła skutek zastosowania jednego z instrumentów antykryzysowych omówionych.
- 6. Umożliwienie dostępu do pracy sezonowej cudzoziemcom, którzy w okresie po dniu 13 marca 2020 r. posiadali dostęp do polskiego rynku pracy na podstawie zezwolenia na pracę, zezwolenia na pracę sezonową, przedłużenia zezwolenia na pracę, przedłużenia zezwolenia na pracę sezonową lub oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanego do ewidencji oświadczeń.**

Jak już wskazano, praca sezonowa to praca w rozumieniu art. 88 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Jest to praca wykonywana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie działalności określonych w rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie podklas działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), w których wydawane są zezwolenia na pracę sezonową cudzoziemca (Dz. U. z 2019 r., poz. 1845), na podstawie umowy z podmiotem, którego siedziba lub miejsce zamieszkania albo oddział, zakład lub inna forma zorganizowanej działalności znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Poza przypadkami, w których cudzoziemiec posiada pełny dostęp do polskiego rynku pracy albo jest zwolniony z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, dostęp do tej pracy dla obywateli państw trzecich jest reglamentowany poprzez wspomnianą już instytucję zezwolenia na pracę sezonową. W art. 15z⁷ ust. 1 ustawy specjalnej ustawodawca statuuje szczególne zwolnienie z obowiązku posiadania takiego zezwolenia, które to zwolnienie ma charakter czasowy, tj. dotyczy okresu stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii oraz okresu 30 dni następujących bezpośrednio po odwołaniu ostatniego z nich. W tym okresie cudzoziemiec jest zwolniony z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę sezonową, aby móc wykonywać pracę sezonową, jeżeli w okresie po dniu 13 marca 2020 r. posiadał zezwolenie na pracę lub zezwolenie na pracę sezonową (a zatem zezwolenie, które okresem swej ważności objęło przynajmniej jeden dzień następujący po dniu 13 marca 2020 r.) lub przedłużenie jednego z takich zezwoleń, lub oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisane do ewidencji oświadczeń, w którym określono okres wykonywania pracy w ten sposób, że

przynajmniej jeden dzień tego okresu wypada po dniu 13 marca 2020 r.). Zwolnienie z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę w tym przypadku ma charakter generalny i nie jest związane z konkretnym podmiotem powierzającym wykonywanie pracy. Nie jest zależne od tego, jaki rodzaj pracy (stanowisko) objęte było w/w zezwoleniami lub oświadczeniem o powierzeniu wykonywania pracy.

Powyższe zwolnienie z obowiązku posiadania zezwolenia musi być skorelowane z odpowiednią podstawą pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Cudzoziemiec musi zatem przebywać na podstawie jednego z tytułów pobytowych wymienionych w art. 87 ust. 1 pkt 12 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W przypadku wiz krajowych oraz zezwoleń na pobyt czasowy zwolnienie z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę zapewni generalny dostęp do pracy sezonowej również tym cudzoziemcom, których wizy krajowe i zezwolenia na pobyt czasowy uległy przedłużeniu z mocy prawa stosownie do art. 15zd ust. 1 lub 3 ustawy specjalnej). Ponadto, dostęp generalny do pracy sezonowej będą mieli cudzoziemcy, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest uznawany za legalny zgodnie z art. 15z¹ ust. 1 ustawy specjalnej (art. 15z⁷ ust. 1 jest przepisem szczególnym względem art. 15z¹ ust. 2 w zakresie, w jakim przepis ten przewiduje obowiązek posiadania ważnego zezwolenia na pracę sezonową).

7. Przedłużenie z mocy prawa okresów ważności kart pobytu

Ustawa specjalna zawiera również szczególną regulację przewidującą przedłużenie z mocy prawa okresów ważności kart pobytu, których koniec wypadałby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Przepis art. 15z² ust. 1 ustawy specjalnej dotyczy wszystkich kart pobytu, jakie wydawane są na podstawie przepisów prawa polskiego obywatelom państw trzecich, tj. cudzoziemcom posiadającym:

- zezwolenie na pobyt czasowy,
- zezwolenie na pobyt stały,
- zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,
- zgodę na pobyt ze względów humanitarnych,
- status uchodźcy,
- ochronę uzupełniającą.

Skutkiem działania tego przepisu będzie przedłużenie okresu ważności karty pobytu do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów (zagrożenia epidemicznego lub epidemii), który będzie obowiązywał jako ostatni. Jednocześnie ustawa wyraźnie wyłącza to, aby ze zmianą okresu ważności dokumentu wiązać mogło się wydanie nowego dokumentu albo jego wymiana. Cudzoziemiec w codziennym obrocie prawnym będzie mógł posługiwać się posiadany dokumentem jako ważnym pomimo upływu określonej w nim daty końcowej okresu ważności.

8. Przedłużenie z mocy prawa okresów ważności polskich dokumentów tożsamości cudzoziemca oraz dokumentów „zgoda na pobyt tolerowany”.

Ustawa specjalna zawiera również szczególną regulację przewidującą przedłużenie z mocy prawa okresów ważności polskich dokumentów tożsamości cudzoziemca oraz dokumentów „zgoda na pobyt tolerowany”, których koniec wypadalby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

Polski dokument tożsamości cudzoziemca jest wydawany przez wojewodę w przypadkach, o których mowa w art. 260 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, na okres 1 roku (art. 262 ustawy o cudzoziemcach). Dokument ten w okresie swojej ważności potwierdza tożsamość cudzoziemca podczas pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lecz nie potwierdza jego obywatelstwa. Nie uprawnia on do przekroczenia granicy (art. 261 ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach).

Natomiast dokument „zgoda na pobyt tolerowany” wydaje się cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 273 ustawy o cudzoziemcach) Dokument ten w okresie swojej ważności potwierdza tożsamość cudzoziemca podczas jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lecz nie potwierdza obywatelstwa cudzoziemca. Nie uprawnia on do przekroczenia granicy (art. 274 ustawy o cudzoziemcach). Dokument „zgoda na pobyt tolerowany” jest wydawany przez komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej na okres 2 lat (art. 275 ustawy o cudzoziemcach).

Skutkiem działania tego przepisu (art. 15z⁶ ust. 3 i 5 ustawy specjalnej) będzie przedłużenie okresu ważności polskiego dokumentu tożsamości cudzoziemca oraz dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów (zagrożenia epidemicznego lub epidemii), który będzie obowiązywał jako ostatni. Jednocześnie, podobnie jak w przypadku rozwiązania dedykowanego kartom pobytu, ustawa wyraźnie wyłącza to, aby ze zmianą okresu ważności dokumentu wiązać mogło się wydanie nowego dokumentu albo jego wymiana (art. 15z⁶ ust. 4 i 6). Cudzoziemiec w codziennym obrocie prawnym będzie mógł posługiwać się posiadany dokumentem jako ważnym pomimo upływu określonej w nim daty końcowej okresu ważności.

9. Przedłużenie z mocy prawa okresów ważności dokumentów wydawanych na czas określony obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członkom ich rodzin, którzy z nimi przebywają lub do nich dołączają

Ustawa specjalna zawiera szczególną regulację dotyczącą przedłużenia z mocy prawa okresów ważności następujących dokumentów wydawanych obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członkom ich rodzin, którzy z nimi przebywają lub do nich dołączają:

- dokumentów potwierdzających prawo stałego pobytu,
- kart pobytu członka rodziny obywatela UE,

- kart stałego pobytu członka rodziny obywatela UE.

W sposób analogiczny do pozostałych rozwiązań dotyczących przedłużenia z mocy prawa okresów ważności dokumentów, jeżeli koniec okresu ważności jednego z w/w dokumentów będzie wypadał w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ulegnie on przedłużeniu do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów (zagrożenia epidemicznego lub epidemii), który będzie obowiązywał jako ostatni (art. 15z⁷ ust. 1 ustawy specjalnej). Jednocześnie to przedłużenie nie będzie stanowiło podstawy do wymiany ani wydania nowego dokumentu (art. 15z⁷ ust. 2 ustawy specjalnej).

10. Przedłużenie z mocy prawa terminów na złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o przedłużenie wizy lub o przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego.

Poszczególne przepisy ustawy o cudzoziemcach nakazują cudzoziemcom, którzy przebywają już na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, składać określone wnioski związane z legalizacją ich pobytu na tym terytorium w terminach, które wyznacza okres ich legalnego pobytu (np. w oparciu o posiadane dotychczas zezwolenie na pobyt czasowy, wizę, pobyt w ramach ruchu bezwizowego).

Są to następujące przepisy:

- art. 105 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy,
- art. 202 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały,
- art. 202 ust. 1 – stosowany na mocy odesłania zawartego w art. 223 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,
- art. 85 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o przedłużenie wizy,
- art. 300 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego.

Terminowe złożenie wniosku determinuje to, że w toku postępowania, które ma doprowadzić do udzielenia zezwolenia bądź innej czynności (przedłużenie wizy, przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego) pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie uznawany za legalny, bez względu na sposób zakończenia tego postępowania (np. art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach) lub dodatkowo samą dopuszczalność prowadzenia postępowania (w przypadku przedłużenia wizy, zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE złożenie wniosku w czasie nielegalnego pobytu powoduje zaistnienie podstawy do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania).

W związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, o czym mowa wcześniej, w dniu 16 marca 2020 r. urzędy wojewódzkie zawiesiły czasowo z konieczności bezpośrednią obsługę klienta, co w istocie uniemożliwiło cudzoziemcom realizację wymogu osobistego złożenia wniosku w w/w sprawach w terminach, jakie wyznacza ich dotychczasowy legalny pobyt, względnie osobistego

stawiennictwa na wezwanie organu. Stąd też ustawodawca zdecydował się na to, aby terminy na złożenie tych wniosków – jeżeli wypadałyby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii (co w istocie pokrywa się z datą zawieszenia bezpośredniej obsługi klienta w urzędach wojewódzkich) – zostały odpowiednio przedłużone z mocy prawa, tj. do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Cudzoziemcy, którzy skorzystają z tego rozwiązania, tj. złożą wnioski w przedłużonym terminie (w szczególności już po przywróceniu bezpośredniej obsługi w urzędach wojewódzkich) **będą również beneficjentami dobrodziejstwa pobytu uznawanego za legalny w okresie poprzedzającym złożenie wniosku** i podstawa prawna tego pobytu będzie wynikała z poszczególnych przepisów regulujących legalność pobytu w toku postępowania, tj.:

- **art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy,**
- art. 206 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały,
- art. 206 ust. 1 pkt 2 mający zastosowanie na mocy odesłania z art. 223 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,
- art. 87 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o przedłużenie wizy,
- art. 300 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach – w odniesieniu do wniosku o przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego.

Jest to zatem rozwiązanie warunkowe, z którego będą mogli skorzystać **wszyscy cudzoziemcy, w szczególności ci, których nie dotyczą szczególne rozwiązania ustawy specjalnej omówione powyżej**, przykładowo cudzoziemcy przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach ruchu bezwizowego, którzy na to terytorium wjechali na tym tytule po dniu 14 marca 2020 r. Warunkiem skorzystania z niego będzie to, aby następnie złożyć jeden z odpowiednich wniosków.

To, że pobyt cudzoziemca już w okresie **poprzedzającym** złożenie wniosku **będzie uznawany za legalny w oparciu o konkretne przepisy ustawy o cudzoziemcach**, oznacza, że cudzoziemiec **będzie mógł wywieść dla siebie określone uprawnienia w tym okresie, w tym w szczególności uprawnienie do wykonywania pracy** w przypadkach określonych w przepisach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tj.:

- a) na podstawie art. 88g ust. 1b tej ustawy - w przypadku, gdy posiada on zezwolenie na pracę (którego okres ważności ulegnie przedłużeniu zgodnie z omówionymi powyżej przepisami), w związku z czym będzie mógł wykonywać pracę na warunkach określonych w tym zezwoleniu, pod warunkiem, że następnie złoży (w przedłużonym terminie) wniosek o udzielenie:
 - zezwolenia na pobyt czasowy i pracę (art. 114 ust. 1 lub art. 126 ustawy o cudzoziemcach),
 - zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracę w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (art. 127 ustawy o cudzoziemcach),

- zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej – dla wykonywania pracy polegającej na pełnieniu przez wspólnika funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, lub prowadzeniu spraw spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej przez komplementariusza, lub działaniu w charakterze prokurenta (art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach),
- zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,

- w celu kontynuacji pracy dotychczas wykonywanej;

- b) na podstawie art. 88za ust. 3 tej ustawy – w przypadku, gdy posiada on oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisane do ewidencji oświadczeń (które, zgodnie z omówionymi powyżej przepisami umożliwi wykonywanie pracy w okresach dłuższych niż pierwotnie określone i bez względu na zasadę 6 miesięcy w okresie kolejnych 12 miesięcy), w związku z czym będzie mógł wykonywać pracę na warunkach nie gorszych niż określone w oświadczeniu, i złoży następnie (w przedłużonym terminie), w celu kontynuacji tej samej pracy wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę (art. 114 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach).

11. Przedłużenie z mocy prawa terminów opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z art. 299 ust. 6 ustawy o cudzoziemcach

W art. 299 ust. 6 ustawy o cudzoziemcach ustanowiono obowiązek dla cudzoziemców do opuszczenia w określonym terminie Rzeczypospolitej Polskiej, unikając tym samym narażenia się na zobowiązanie ich do powrotu. Przepis ten rozróżnia jednocześnie terminy na realizację tego obowiązku. I tak też, termin 30-dniowy ustanowiony jest dla cudzoziemców, wobec których ostateczna stała się określona decyzja zamykająca im drogę do legalizacji pobytu albo którym taka decyzja została doręczona jako ostateczna (decyzja organu wyższego stopnia).

Decyzje administracyjne, z którymi wiąże się taki skutek to decyzje o:

- odmowie przedłużenia wizy Schengen,
- odmowie przedłużenia wizy krajowej,
- odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy,
- odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt stały,
- odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
- umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia wizy Schengen,
- umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia wizy krajowej,
- umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy,
- umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały,
- umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
- cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy,
- cofnięciu zezwolenia na pobyt stały,

- cofnięciu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
- odmowie nadania statusu uchodźcy i udzielenia ochrony uzupełniającej,
- uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny,
- umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej,
- pozbawieniu statusu uchodźcy,
- pozbawieniu ochrony uzupełniającej.

Natomiast termin 7-dniowy został ustanowiony w odniesieniu do cudzoziemców, których zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach w szczególnie uzasadnionych przypadkach, ze względu na ich stan zdrowia nie przekazano do państwa trzeciego, pomimo wydania decyzji o odmowie wjazdu. Termin ten biegnie od dnia, w którym ustały przyczyny nieprzekazywania cudzoziemca do państwa trzeciego.

W związku z tym, że w ostatnich tygodniach zostały znacząco ograniczone możliwości przemieszczania się przez granice państw sąsiadujących z Rzeczpospolitą Polską, realizacja obowiązku opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ustawowym terminie stała się w wielu przypadkach niemożliwa. Stąd też ustawa specjalna wprowadza rozwiązanie polegające na odpowiednim przedłużeniu **z mocy prawa** takiego terminu – w przypadku, gdyby jego koniec wypadł w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Wówczas ulegnie on przedłużeniu do upływu 30. dnia od dnia odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

Przedłużenie terminów z mocy prawa dotyczyć będzie tak tych terminów, które swój bieg rozpoczęły jeszcze przed dniem 14 marca 2020 r., ale do tej daty nie upłynęły, jak również tych, które rozpoczęłyby swój bieg w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Zatem w przypadku doręczenia w okresie od dnia 14 marca 2020 r. stronie (pełnomocnikowi, innemu przedstawicielowi) jednej z powyższych decyzji, która jest ostateczna, termin realizacji obowiązku opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jeżeli nie upłynie do odwołania stanu epidemii (albo ewentualnego późniejszego stanu zagrożenia epidemicznego) – ulegnie stosownemu przedłużeniu z mocy prawa.

12. Przedłużenie z mocy prawa terminów dobrowolnego powrotu

W decyzjach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (które w dzisiejszym stanie prawnym stanowią odpowiednik dawnych decyzji o wydaleniu) co do zasady określa się termin dobrowolnego powrotu, który wynosi od 15 do 30 dni, i zgodnie z art. 315 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach biegnie od daty doręczenia decyzji. Wyjątkowo, w przypadku równoległego postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia pobytowego, przedłużenia wizy, postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, termin ten biegnie od momentu aż określona decyzja kończąca to równoległe postępowanie stanie się ostateczna albo zostanie doręczona jako ostateczna. Natura tego terminu jest taka, że pozwala on cudzoziemcowi, będącemu adresatem decyzji o zobowiązaniu do powrotu, na pełną realizację obowiązków wynikających z tej decyzji, bez konieczności sięgania po środki przymusu. Z przyczyn tożsamy z terminami opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 299 ust. 6 ustawy o cudzoziemcach, realizacja skonkretyzowanych obowiązków w wyznaczonych

terminach stała się aktualnie w wielu przypadkach niemożliwa. Stąd też ustawa specjalna w sposób analogiczny dokonuje przedłużenia terminów dobrowolnego powrotu, których koniec wypadłby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Przedłużenie następuje do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Tak, jak w przypadku innych rozwiązań szczególnych ustawy specjalnej ten skutek prawny następuje automatycznie, z mocy samego prawa. Źródłem przedłużenia terminu na realizację obowiązku z decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie jest żadna decyzja, a cudzoziemiec nie musi wnioskować o przedłużenie terminu dobrowolnego powrotu zgodnie z art. 316 ustawy o cudzoziemcach.

Przedłużenie terminów z mocy prawa dotyczyć będzie tak tych terminów, które swój bieg rozpoczęły jeszcze przed dniem 14 marca 2020 r., ale do tej daty nie upłynęły, jak również tych, które rozpoczęłyby swój bieg w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Dotyczyć zatem będzie również decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, które zostaną wydane w okresie jednego z tych stanów.

13. Przedłużenie z mocy prawa okresów ważności tymczasowych zaświadczeń tożsamości cudzoziemca (TZTC).

Tymczasowe zaświadczenia tożsamości cudzoziemca to dokumenty wydawane cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej. W okresie swojej ważności potwierdzają one tożsamość cudzoziemca podczas jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uprawniają cudzoziemców i małoletnie dzieci objęte tymi zaświadczeniami do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do zakończenia postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej decyzją ostateczną (art. 55a ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /Dz. U. z 2019 r. poz. 1666/). Ustawa szczególna przewiduje aktualnie rozwiązanie – spójne z pozostałymi rozwiązaniami dedykowanymi cudzoziemcom – przewidujące przedłużenie z mocy prawa okresów ważności takich dokumentów, jeżeli ich koniec wypadłby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Przedłużenie okresu ważności będzie następowało do 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Tak jak w przypadku przedłużenia okresów ważności kart pobytu, z tym przedłużeniem nie będzie wiążała się podstawa do wydania nowego tymczasowego zaświadczenia tożsamości cudzoziemca. Cudzoziemiec będzie mógł dotychczasowym dokumentem posługiwać jako ważnym.